

Bijbels perspectief

Het woord van de week

Job 1:20.

Toen stond Job op, scheurde zijn mantel en schoor zijn hoofd; daarop wierp hij zich ter aarde, boog zich neer.

Misschien op het eerste gezicht een wat merkwaardige tekstkeuze om de lijdensstijd mee te beginnen. Toch zal blijken dat deze opmerkelijke woorden, die een onthullend kijkje in Jobs innerlijk geestelijk leven geven, het onderwerp van de lijdensstijd juist in haar diepste wezen raken en daarmee ons zelfs willen en kunnen bemoedigen.

In het gekozen tekstwoord lezen we de reactie van Job op het ergste en meest onvoorstelbare nieuws dat een mens kan bereiken: de dood van zijn knechten, zonen en dochters, en het verlies van al zijn bezittingen. Wanneer we de grondtekst recht willen doen, dan moeten we het antwoord van Job op deze onvoorstelbare tragedie die hem overkwam aldus lezen: *Toen stond Job op, scheurde zijn mantel en schoor zijn hoofd en viel ter aarde in aanbidding.* Dat was zijn allereerste reactie op het lijden waarmee hij werd geconfronteerd. Kunnen we ons daar ook maar iets bij voorstellen? Dat hij zijn mantel scheurde en zijn hoofd kaal schoor, dat wil er bij ons wat goed in, dat was immers een in die tijd - en een wellicht zelfs in onze tijd nog voor te stellen - uiting van immens verdriet. Dat hij ter aarde viel, is ook volkomen begrijpelijk - dat is uit te leggen als uiting van totale reddeloosheid. Wie zou dat in dergelijke omstandigheden niet zo ervaren. Maar... aanbidding?!? Wanneer we het vervolgers lezen, dat eindigt met de woorden: De HERE heeft gegeven, de HERE heeft genomen, de naam des HEREN zij geloofd (vers 21), dan houdt het 'aanbidden' van Job feitelijk niets meer en niets minder in dan een zich schikken naar God. En dat allerminst fatalistisch, maar een schikken in een zich bewust volkomen toevertrouwen aan Hem. Het ademt het geloof dat Hij er bij is.

Was dat onzinnig om te geloven? Met wat wij van de voorgeschiedenis weten, en die te lezen valt in de voorafgaande verzen, kunnen we niet anders dan toegeven - hoe moeilijk misschien ook! - dat zijn geloofsuiting volledig op realiteitszin berustte. Bovendien laat dit allereerste hoofdstuk een voor veel mensen, zelfs christenen, onbegrijpelijke achtergrond van alle hem overkomen tragedie zien: de satan. Is alle lijden niet terug te brengen op de zondeval, een gebeuren dat werd uitgelokt door satan? Staat Job als het gaat om alle lijden niet exemplarisch voor *de* gevallen mens met op de 'achtergrond' de duivel?

Eeuwen later. Gethsemané. Jezus wordt geconfronteerd met niet alleen de zwaarte van alle denkbare lijden van heel de schepping door de zondeval, maar in het bijzonder met het naderend gevolg ervan. Een gevolg dat zou uitlopen op een ervaren van totale Godverlatenheid. Zijn ziel was 'zeer bedroefd, tot stervens toe' (Matt. 26:38). Hij worstelde met God, zijn Vader, en bad of de beker niet kon voorbijgaan. Hij wist als geen mens wie de auteur van alle ellende was, satan. Hij koos als Job de kant van de Vader en vertrouwde zich toe in Zijn handen, tot op het moment dat Hij uitriep: Het is volbracht. Dat laatste woord bevestigd in en door de opstanding laat zien dat in lijden het kiezen van Gods kant overwinning geeft.